

[Formanden.]

sig ind i det foreliggende Lovforslag. For at der ikke skal falde en uretfærdig Mistanke paa den højtærede Indenrigsminister, vil jeg gerne sige, at Ansvarret er mit. Ministeren har ladet mig tilflyde Meddelelse om, at det ikke havde presserende Hast med Lovforslaget, det kom ikke an paa nogle Dage, men mange Medlemmer af dette høje Ting har paa Grund af, at vi befinder os midt i Højsommeren, anmodet mig om at tilendebringe Behandlingen af det, vi har paa Dagsordenen, saa hurtigt som muligt. Altsaa, det er ikke Ministeriet, der har Ansvarret, det er undertegnede og sommerglade Medlemmer.

J. S. Foget: Det er egentlig ret interessant, at det netop skulde blive den højtærede Indenrigsminister, der skulde komme til at fremsætte dette Lovforslag. Da han som Medlem af det andet høje Ting for godt et Aar siden skulde tage Stilling til det samme Problem, udtalte han, at han ikke kunde forstaa, at Ejerne ikke selv skulde have Ret til at tage Bestemmelse om, hvor stor en Gæld de med Fordel kunde paatage sig, og ved hvilke Foranstaltninger de kunde paatage sig den. Han udtalte, at han ansaa det for en Socialisering af dansk Landbrug at gennemføre det. Det glæder mig imidlertid, at Ministeren nu er kommet paa andre Tanker, at han nu har det modsatte Standpunkt af, hvad han havde dengang, saa at han i Virkeligheden selv fremsætter det Lovforslag, han dengang i den Grad gik imod. Jeg udtalte da som mit Partis Ordfører Tilslutning til Tanken om Loft over Prioriteterne. Da det allerede er citeret i Folkeetinget, skal jeg undlade at gøre det her. Vort Standpunkt er det samme i Dag som dengang, at det vil være en gavnlig Foranstaltning under svingende Konjunkturer at lægge Loft over Prioriteringen. Dette hindrer ikke, at der i gode Tider betales en Afstaaelsessum for Ejendommene, men det hindrer, at den bundfælder sig i Prioriteter, som efterfølgende Ejere skal indfri.

Det har glædet mig at se, at man i Folkeetinget har forhøjet Tinglysningsgrænsen til 100 pCt. af Værdierne for Landbrugsejendomme, men jeg er ikke sikker paa, at man ikke vilde gøre klogt i at forhøje Grænsen til 110 pCt. Dels ligger Ejendomsskyldvurderingerne vidt forskelligt i de forskellige Dele af Landet, dels ligger Prioriteterne jo i Tusindtal af Tilfælde allerede over denne Grænse.

Skulde der indvendes noget imod Lov-

forslaget, maatte det vel nærmest blive, at det er udformet for generelt. Jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at man vil møde Masser af Enkelttilfælde, hvor det vil vise sig, at man ikke i Lovforslaget har en Udformning, der svarer til det tilsigtede. Det vil imidlertid ikke være muligt for mig, og jeg erkender, at det heller ikke vil være muligt for Ministeriet og Regeringen, at formulere Loven saaledes, at man kan regne med, at man ikke vil møde noget uforudset, men jeg tror, at man maa betragte det som en Forsøgslovgivning, der maaske i Løbet af kort Tid vil blive ændret.

Jeg kan altsaa slutte mig til Princippet, men ønsker Grænsen forhøjet til 110 pCt. af Værdierne, og herefter burde der saa gennemføres en Gældsnedskrivning for alle de Ejendomme, der ligger med Prioriteter over denne Grænse, eventuelt efter at man havde nedskrevet de kursbestemte Laan til Restgælden. Vilde Indenrigsministeren saa ogsaa gennemføre sit eget aargamle Krav om Nedsættelse af Ejendomsskatterne, vilde man efterhaanden kunne naa til en vis Konsolidering af Landbruget.

Selv om denne Tinglysningsgrænse indføres, forhindrer man dog ikke, at udenforstaaende Kapitalejere køber Landbrugsejendomme og jobber Priserne i Vejret. Tværtimod, der bliver større Fare for, at dette kan ske, fordi Folk inden for Landbruget ikke har den fornødne Kapital at sætte i det; og i den Konkurrence, der opstaar, vil man fra anden Side kunne overbyde Landmændene og derved i mange Tilfælde faa Ejendommene over paa Hænder, hvor de i Virkeligheden ikke hører hjemme. Hvis det er det, man vil modarbejde — og jeg har Indtryk af, at det i hvert Fald er en af de Foreteelser, man ikke ønsker —, burde der samtidig nedlægges et direkte Forbud.

Der er et Spørgsmaal, som i denne Forbindelse bør rejses. Det er Spørgsmaalet om de Landmænd, som endnu lider, og som gennem Aarene har lidt under den Overprioritering, der i sin Tid fandt Sted. Jeg kender personlig adskillige, som absolut maa betegnes som dygtige Landmænd, men som alligevel har ligget med en Prioritering, der har været relativt for høj, som har kæmpet sig igennem disse vanskelige Aar, og som nu staar over for Tvangsauktion. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om der ikke, hvor det vel at mærke er Mænd, der fortjener det — jeg ønsker naturligvis ikke at holde Haanden over dem, der ikke fortjener det —, her burde gennemføres en vis Fredlysning, saa